

práva věřitelstva (srv. pamětní spis k uvedení konkursního a vyrovnacího řádu str. 20—21). Přípravné úkony řízení, předcházející vlastnímu úkonu dražby nebo vnučeného zcizení, zejména odhad a zjištění dražebních podmínek, nesmějí býti odloženy proto, že vyrovnací soud neb vyrovnací komisař dle Šu 11 vyr. ř. odložil provedení dražby neb jiného způsobu vnučeného prodeje z toho důvodu, že jest to pro výsledek vnučeného zcizení výhodným, nebo k odvrácení hrozící újmy věřitelům nezbytným (srv. Bartsch-Pollak, komentář ke konk. a vyr. ř. I/118 a II/178). Zákon zamýšlí, chrániti zájmy věřitelstva jen potud, pokud jest toho nutně třeba, jinak však nemíni zasahovati rušivě do práv vymáhajícího věřitele, pokud se týče jeho zájmu na nerušeném a rychlém postupu dražebního řízení. To jest v tomto případě důležité již proto, že přednostní právo zástavní pro pojistné pohledávky vymáhající věřitelky jest časově obmezeno. Tu musí ustoupiti ohledy na značné výhody, spojené s výkonem odhadu z důvodu toho, že snad k dražbě vůbec ani nedojde.

Čís. 5074.

Ustanovení Šu 371 čís. 1 ex. ř. neplatí o útratách odvolacího řízení.

(Rozh. ze dne 26. května 1925, RI 458/25.)

Soud první stolice povolil dle Šu 371 čís. 1 ex. ř. zajišťovací exekuci pro útraty odvolacího řízení, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předpis Šu 371 čís. 1 ex. ř. praví zcela jasně, že exekuce k zajištění může býti povolena na základě rozsudku první stolice, potvrzeného rozsudkem druhé stolice. Zákon tedy dobře rozeznává mezi rozsudkem první stolice, který je podkladem pro zajišťovací exekuci, a mezi rozsudkem odvolacího soudu a připouští bez osvědčení nebezpečnosti exekuci k zajištění jen oné pohledávky (také úratové pohledávky), která prvním rozsudkem již byla přiznána a druhým rozsudkem potvrzena. Nelze tedy předpis Šu 371 čís. 1 ex. ř. rozšiřovati také na úratovou pohledávku přiznanou teprve v rozsudku odvolacího soudu. Odvolává-li se stěžovatel na předpis Šu 528 c. ř. s., podle něhož není přípustným rekurs do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, zapomněl na § 50 c. ř. s., podle kterého závisí rozhodnutí o útratách všech stolic na rozhodnutí ve věci hlavní; možno tedy i úratový výrok druhé stolice změnit, změni-li se v třetí stolicí rozhodnutí ve věci hlavní. Pro otázku náhrady útrat není směrodatnou okolnost, že ve prospěch strany znějí výroky nižších stolic (§ 50 poslední věta c. ř. s.). V tomto případě byl sice spor ve věci hlavní i ve třetí stolicí rozsudkem ze dne 6. května 1925 ve prospěch stěžovatele již rozhodnut, ale to je bez významu, protože napadené usnesení může býti přezkoumáno jen podle skutkového a právního stavu, jaký byl v době jeho vydání.